

ΟΛΙΣΤΙΚΗ ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ

Άρχιμ. π. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου

Θεμελιώδες δόγμα της Νέας Έποχης είναι ο ΟΛΙΣΜΟΣ. Τι σημαίνει «Όλισμός»; Τι σημαίνει «όλιστική θεώρηση του κόσμου»; Άς πάρουμε οδηγό μας έναν από τους αποστόλους της Νέας Έποχης τον **Fritjof Capra**.

Ο Κάπρα τό 1982 έβγαλε ένα βιβλίο με τόν χαρακτηριστικό τίτλο «**Σημείο στροφής. Θεμέλιοι λίθοι για μία νέα όψη του κόσμου**». Έκει μεταξύ τών άλλων λέει τά έξής:

«Η σοβαρότητα και ή παγκόσμια έκταση της σημερινής κρίσης δείχνει πώς, κατά πάσα πιθανότητα, ό πλανήτης μας έφτασε σέ ένα σημείο στροφής. Μιάς στροφής, πού θά όδηγήσει σέ μία αλλαγή χωρίς προηγούμενο. Καί για νά καταλάβουμε αυτήν τήν παγκόσμια αλλαγή, χρειάζεται να ξεθεμελιώσουμε τόν παλιό τρόπο σκέψης μας, να γκρεμίσουμε τίς παλιές αξίες και να τά δούμε όλα μέ καινούργιο μάτι. Μέ τό μάτι του όλισμού».

Άς δούμε πρώτα πώς φαίνεται ό κόσμος μέσα από τά παραμορφωτικά γυαλιά του όλισμού.

α. Ταύτιση Θεού και κόσμου.

Κατ' άρχήν δέν υπάρχει διαφορά ουσίας μεταξύ του κόσμου και του Θεού. Θεός και κόσμος είναι κατ' ουσίαν ΕΝΑ. Έτσι δέν υπάρχει προσωπικός Θεός, αλλά μόνο ένα «Παγκόσμιο Συμπαντικό Πνεύμα»! Μιά «Παγκόσμια Συμπαντική Ένέργεια». Άν μπορούμε να κάνουμε λόγο για Θεό, τότε ό Θεός πρέπει να περιλαμβάνει τήν ολότητα αυτής της παγκόσμιας ενέργειας. Όλα τά όντα του όρατου και άοράτου κόσμου δέν είναι τίποτε άλλο παρά εκδηλωμένες μορφές, «προβολές» - όπως τίς λένε - της θείας ουσίας.

Προφανώς πρόκειται για μία από τίς γνησιότερες μορφές πανθεισμού, κατά τήν όποία τά πάντα είναι «Θεός». Καί αυτός ό έντός εισαγωγικών «Θεός» σέ κάθε όμάδα έχει και διαφορετικό όνομα. Άλλος τόν λέει «Συμπαντική Ένέργεια», άλλος τόν λέει «Κοσμική Ύπερσυνειδητότητα», άλλος τόν λέει «Ύπερτατο Ένα», άλλος

τόν λέει «Έαυτό» (τό Ε μέ κεφαλαίο). Ό καθένας τόν όνομάζει όπως θέλει.

Έτσι τό βασικό θεώρημα της Νέας Έποχης λέει: Τά πάντα είναι Ένα. Δέν υπάρχει κανένας διαχωρισμός. Τά πάντα προέρχονται από τό Ένα διά «προβολής» ή «έκροής» και ταυτίζονται κατ' ουσίαν μέ τό Ένα.

β. Η δημιουργία του κόσμου είναι αποτέλεσμα ανάγκης

Άφου, όμως, δέν υπάρχει διάκριση ανάμεσα στην ουσία του Θεού και στίς ενέργειές του, άφου τά πάντα προήλθαν διά προβολής ή έκροής της Θείας Ουσίας, τότε ή δημιουργία είναι αποτέλεσμα ανάγκης και όχι καρπός της αγάπης και της έλευθερίας του Θεού. Καί μ' αυτήν τήν έννοια ή δημιουργία αποτελεί «πτώση του Θεού»· «θυσία του Θεού», όπως τήν όνομάζουν οι εκπρόσωποι της νεο-εποχίτικης κίνησης του «Έσωτερικού Χριστιανισμού». Καί λέγοντας «θυσία του Θεού», έννοούν τήν διαφορά ανάμεσα στην «εκδηλωμένη» Θεότητα - πού είναι αναγκαστικά διασπασμένη, κομματιασμένη στα διάφορα όντα - και στην «άνεκδηλωτη» Θεότητα, δηλαδή τήν άπεριόριστη και άπόλυτα έλεύθερη Θεότητα.

Μέ άλλα λόγια, κατ' αυτούς, ό Θεός έπαθε ζημιά δημιουργώντας τόν κόσμο. Ζημιώθηκε. Μειώθηκε. Καί μάλιστα τό έπαθε κατ' ανάγκην. Χωρίς να τό θέλει. Του ήταν γραφτό να τό πάθει. Όπότε «πάει περίπατο» ή αγάπη και ή έλευθερία του Θεού, πού - κατά τήν όρθόδοξη διδασκαλία - δημιούργησε τά πάντα, μόνο και μόνο από τήν λαχτάρα Του να κάνει και άλλους κοινωνούς της δόξας Του και της αγαθότητάς Του.

Βέβαια μιλώντας έδω για Θεό άς μή ξεχνιόμαστε ότι έχομε να κάνωμε μέ προσωπικό Θεό - Δημιουργό. Δέν υπάρχει προσωπικός Δημιουργός, πού να δημιούργησε τόν κόσμο έν χρόνων στην όλιστική κοσμολογία.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

*Ἀθανασίου Νεοφωτίστου, τ. ἐπ/τοῦ Δ.Ε.
Προέδρου τῆς Π.Ε.Γ.*

Παρηκολούθησα πρό καιροῦ διάλεξη ἐπιφανοῦς ὁμιλητοῦ, ὁ ὁποῖος φιλοδοξεῖ νά διαδραματίσει οὐσιαστικό ρόλο στήν πολιτική ζωή τῆς χώρας μέ θέμα: τά σύγχρονα προβλήματα στήν κοινωνική μας ζωή. Ὁ ὁμιλητής στήν ἀξιόλογη

ὄντως διάλεξή του ἀναφέρθηκε στήν παγκοσμιοποίηση, σέ σκοτεινές δυνάμεις τίς ὁποῖες δέν κατονόμασε, σέ κέντρα καί παράκεντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ πού κατευθύνουν, ὅπως εἶπε, ἐκ τοῦ παρασκηνίου τήν πορεία τῆς χώρας μας πρός τίς

γ. Ἡ πορεία τοῦ σύμπαντος εἶναι κυκλική

Ἄφοῦ ὁ ἀπρόσωπος Θεός ὑπῆρχε πάντοτε, εἶται καί τό σύμπαν - πού ταυτίζεται μέ τόν Θεό - ὑπῆρχε πάντοτε. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἀρχή οὔτε τέλος. Ἡ πορεία τοῦ σύμπαντος, λένε οἱ ὀπαδοί τοῦ ὀλισμοῦ, εἶναι κυκλική. Ἡ δημιουργία δέν ἀρχισε ποτέ καί δέν θά τελειώσει ποτέ.

Ὁ πρῶην βενεδικτίνος μοναχός καί μετέπειτα μάγος Eliphas Levi μιλάει γιά ἕνα τεράστιο ρολόι πού γυρίζει συνεχῶς. Ὅταν κτυπήσει μία ἡ ὥρα, «ἐμφανίζεται μία νέα δημιουργία, ἀλλά ἐξέρχεται ἀπό τήν προηγούμενη.... Εἶναι σάν ἕνα στόμα πού ἐκπνέει, εἰσπνέει καί ἐκπνέει ἀκαταπαύστως. Ἡ πνοή του ἐξακοντίζει στόν χῶρο ἑκατομμύρια νέων κόσμων» εἶπειτα τά μυστηριώδη χεῖλη του μισανόγουν καί τούς ἔλκουν μέ μία ἄφατη εἰσπνοή. Ἔτσι καί ὁ Θεός ἀπορρίπτει καί ἀπορροφᾷ... Ὁ Θεός εἶναι σάν τήν θάλασσα, πού δημιουργεῖ τήν παλίρροια καί τήν ἀμπώτιδά της χωρίς νά αὐξάνουν ἢ νά μειώνονται τά νερά της».

Μιά ἄλλη παραστατική εἰκόνα γιά τήν κυκλική πορεία τοῦ σύμπαντος χρησιμοποιεῖ ὁ ἴδρυτής τοῦ «Καφέ Σχολειοῦ» Κώστας Φωτεινός. Ὁ ἐν λόγῳ ἀπόστολος τῆς Νέας Ἐποχῆς, πολύ σωστά κατάλαβε ὅτι, ὅσο πῶ νωρίς μνηθῆ κανεῖς στήν ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου, τόσο πῶ καλά μαθαίνει τό μάθημα καί γι' αὐτό ἐφτιαξε δικό του σχολεῖο στό ὁποῖο διδάσκει ἀποκρυφισμό ἀπό τό νηπιαγωγεῖο. Ὁ Φωτεινός λοιπόν χρησιμοποιεῖ τήν ἐξῆς εἰκόνα:

«Ὁ κόσμος», λέει, τό σύμπαν, εἶναι ἕνα τεράστιο μπαλόνι γεμάτο ἐνεργειακή ροή. Ἄλλη,

ἀνεξάντλητη, αἰώνια ἐνεργειακή ροή... Ἀπό τήν ἐνεργειακή ροή δημιουργοῦνται ὅλα τά ὄντα τοῦ σύμπαντος - ἀπό τούς γαλαξίες μέχρι τίς πέτρες, τά ζῶα καί τούς ἀνθρώπους. Καί σ' αὐτήν τήν ἐνεργειακή ροή ξαναγυρίζουν ὅλα, τό καθένα μέ τήν σειρά του, ὅταν ὀλοκληρώσουν τόν κύκλο τῆς ὑπαρξῆς τους».

Μέ ἄλλα λόγια, ὅλα γυρίζουν σέ ἕνα ἀχαρο μαγγανοπήγαδο, χωρίς κανένα νόημα καί χωρίς κανένα σκοπό.

Ἐν παρενθέσει, ἄς ἐπιτραπεῖ νά παρατηρήσωμε ὅτι σήμερα δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά πᾶνε τά παιδιά μας στό Καφέ Σχολεῖο τοῦ Φωτεινοῦ γιά νά μνηθοῦν στόν ὀλισμό ἀπό νωρίς, καί νά μάθουν γιά τό μαγγανοπήγαδο πού ἀναφέραμε. Πλεῖστα τῶν τηλεοπτικῶν προγραμμάτων τῆς λεγόμενης παιδικῆς ζώνης εἰσάγουν τά παιδιά μας στόν «θαυμαστό κόσμο» τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Δέν εἶναι ἀσύνηθες νά ἀκούσει κανεῖς παιδιά, πού παίζοντας μαλλώνουν καί τό ἕνα λέει στό ἄλλο: «Πρόσεξε γιατί ἐγώ σέ προηγούμενη ζωή μου ἦμουν λύκος». Καί τό ἄλλο ἀπαντάει: «Κι ἐγώ ἦμουν ἀρκούδα». Ὅποτε πρέπει νά παρέμβουμε ὥστε οἱ καρμικές σχέσεις τῶν παιδιῶν νά μήν τά ὀδηγήσουν σέ αἱματοχυσία. Ἐξ ἄλλου τά παιδιά δέν θά φταῖνε σέ τίποτε. Τό κάρμα τους θά φταίει!

Δέν ἐπεκτεινόμαστε ἐδῶ στίς περι κάρμα καί μετενσαρκώσεως θεωρίες. Τονίζουμε μόνο ὅτι τό θεμέλιο αὐτῶν τῶν δοξασιῶν εἶναι ἡ **ὀλιστική κοσμολογία**.

δικές τους επιδιώξεις και άλλα πολλά παρεμφερή.

Συνάντησα τόν όμιλητή στό τέλος τής διάλεξης του και του εξέθεσα κάποιους προβληματισμούς μου, ως προς τήν επισήμανση του πραγματικού κινδύνου πού υπάρχει στή χώρα μας και ό όποιος έχει όνομα και είναι ύπαρκτός και όχι σκιάδης και άγνωστος. Έπειδή ή διάλεξη έγινε σέ πόλη τής περιοχής Μεσογείων, άπ' όπου προέρχεται ό όμιλητής, του έκανα τήν ερώτηση, άν γνωρίζει ότι στήν Παιανία λειτουργεί τό άσραμ του γκουρου Σατυανάντα, ότι στή Μιρινούντα Μαρκοπούλου σέ περιοχή 200 στρεμμάτων λειτουργεί περιστασιακό κοινόβιο τής «Άρμονικής Ζωής», στό όποιο οι «κατασκηνωτές» διδάσκονται θεωρίες ινδικής πνευματικότητας, όπως τή μετενσάρκωση, τό κάρμα κ.λ.π., ότι στήν Ψάθα Βιλλίων (είχε τήν προηγούμενη μέρα μιλήσει εκεί όπως δήλωσε) έχει άνεγερθεί μεγάλο κτιριακό συγκρότημα του «Όμίλου Μελετών» μιάς όργάνωσης πού υπάγεται κατ' ευθείαν στόν ινδό γκουρου Σανκαρράζαρια, κ.λ.π. Του άνέφερα και κάποια άλλα όνόματα και διεπίστωσα μέ μεγάλη μου λύπη, ότι είχε πλήρη άγνοια όλων αυτών των καταστάσεων και δέν ήταν σέ θέση νά αξιολογήσει τήν όντως άπειλή έναντίον του λαού μας και τής χώρας μας.

Τό φαινόμενο αυτό δέν είναι μοναδικό. Πολλοί συνέλληνες πού ανήκουν στόν πολιτικό ή πνευματικό χώρο, αλλά και πολλοί κοινωνικοί φορείς αντιμετωπίζουν τό πρόβλημα των νεοφανών αίρέσεων και τής παραθρησκείας ως παραπρόβλημα και τό καλύπτουν μέ τόν μανδύα τής άδιαφορίας ή και τής απόρριψης. Κατά τά άλλα έχουμε τήν τάση νά γενικεύουμε τίς άπειλές, νά μήν τίς όνομάζουμε, νά μήν τίς άποκαλύπτουμε, αλλά νά αναφερόμαστε σ' αυτές άόριστα και μέ άναπόδεικτα έπιχειρήματα.

Κι' όμως οι αίρέσεις και ή παραθρησκεία άποτελούν για τή χώρα μας και για άλλες χώρες, μέγιστο πρόβλημα. Είναι **τό πρόβλημα**. Οι Έλληνες έχουμε τό έλάττωμα νά γενικεύουμε ή νά άπλουστεύουμε τά προβλήματα και νά ψάχνουμε για τά ίχνη, ενώ έχουμε μπροστά μας τό λιοντάρι.

Τό μεγαλύτερο ποιμαντικό, κοινωνικό και έθνικό πρόβλημα τής έποχής μας είναι ή ραγδαί-

α εξάπλωση του αίρετικού φαινομένου πού άπειλεί νά κλωνίσει συνθέμελα τό έθνικό μας οικοδόμημα. Όλα τά άλλα πού παρουσιάζονται στόν Έλληνικό λαό ως μεγάλα προβλήματα πολλές φορές τόν άποπροσανατολίζουν ή και τόν σκανδαλίζουν, όταν είναι θεατής έντονων διαφωνιών για άσήμαντα ή μικρά θέματα.

Συνήθως ύποστηρίζουμε ότι για όλα τά άσχημα πού συμβαίνουν στή χώρα μας φταίνε οι ξένοι ή ή κακή κοινωνία μας. Κατ' αυτόν τόν τρόπο άποσειούμε τή δική μας ευθύνη και ήσυχάζουμε. Κανείς όμως δέν μπορεί νά άνεβεί στήν πλάτη μας, άν έμεις δέν σκύψουμε. Και σκύβουμε βαθιά και ύποτελικά όταν άδιαφορούμε για **τό πρόβλημα** και άσχολούμαστε μέ μικροπροβλήματα. Αυτός ό παγερός άνεμος τής άδιαφορίας συντελεί στό φαινόμενο οι αίρέσεις νά καλπάζουν σήμερα άνενόχλητες και προκλητικές.

Δυστυχώς και κάποιοι εκκλησιαστικοί παράγοντες δέν έχουν άντιληφθεί τόν κίνδυνο και δέν έχουν θέσει, όπως θά έπρεπε, σέ πλήρη προτεραιότητα τήν προφύλαξη των πιστών από τόν όλισθηρό δρόμο τής πλάνης πού τίς περισσότερες φορές δέν έχει γυρισμό. Δέν έχουν θέσει σέ πλήρη προτεραιότητα τήν ενήμερωση των Έλλήνων πάνω στα θέματα αυτά, ώστε νά μή πέσουν θύματα τής έπιστημονικά μεθοδευμένης προσηλυτιστικής έκστρατείας πού γίνεται εις βάρος των πιστών τής Όρθόδοξης Έκκλησίας. Δέν περιμένουμε νά τό πράξουν αυτό κρατικές ύπηρεσίες γιατί δέν τό θέλουν ή δέν τό μπορούν, φοβούμενες ίσως τήν αντίδραση των αυτοαποκαλούμενων «προοδευτικών», οι όποιοι «κόπτονται» για θρησκευτική δήθεν έλευθερία και μās κατηγορούν όσους άσχολούμαστε μέ τό πρόβλημα αυτό για μισαλλοδοξία και μεσαιωνισμό.

Έπαναλαμβάνουμε ότι δέν υπάρχει μεγαλύτερο πρόβλημα από τό πρόβλημα των αίρετικών δραστηριοτήτων σήμερα. Οι αίρέσεις είναι βέβαια παγκόσμιο πρόβλημα, αλλά στή χώρα μας δέν λειτουργούν, όπως συμβαίνει στό έξωτερικό, άποτελεσματικές άμυντικές δυνάμεις τής Πολιτείας και τής κοινωνίας οι όποιες θέτουν φραγμούς στή εξάπλωσή τους.

Διεθνείς έμπειρογνώμονες εκτιμούν ότι υπάρχουν 3.000 έως 5.000 εν ενεργεία όργανώσεις οι όποιες έχουν κατορθώσει νά προσηλυτίσουν ένα

εὐρύ κοινό ἀπό κάθε ἐπίπεδο καί ἀπό κάθε ἡλικία. Σέ ἐτήσια ἔκθεση ἀμερικανικῆς πρωτοβουλίας γονέων (AFF) ἐπισημαίνεται ὅτι οἱ ποικιλώνυμες ὀργανώσεις εἶναι οἱ μάλιστα πού βρίσκονται συνέχεια μπροστά μας, εἶναι συνεχῶς στό προσκήνιο καί ἡ ἀγωνία καί ἡ ὀδύνη τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν ὑποστεῖ τίς συνέπειες ἀπό τή δραστηριότητά τους, ἔχει φθάσει στό ἀποκορύφωμά της.

Σέ πολλές χώρες, ὅπως στή Γαλλία καί τή Γερμανία οἱ Ἐνώσεις Ἐθελοντῶν γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς αἰρετικῆς λαίλαπας ἔχουν πλαισιωθεί μέ ἐπαγγελματίες ψυχολόγους, ἐκπαιδευτικούς, εἰσαγγελεῖς, ἀνωτάτους δικαστικούς, κληρικούς καί ἄλλους προκειμένου νά μελετήσουν τά δεδομένα τοῦ αἰρετικοῦ φαινομένου καί νά ἐπισημάνουν τοὺς κινδύνους πού ἐγκυμονεῖ τό φαινόμενο τῶν αἰρέσεων στήν κοινωνία μας. Ὅλοι αὐτοί εἶναι ἐθελοντές καί ἀποτελοῦν ὀργανωμένο προπύργιο ἀντιμετώπισης τῆς μεγάλης ἀπειλῆς.

Καί ἡ χώρα μας δέν ὑστερεῖ στήν προσπάθεια ἐνημέρωσης κυρίως τῶν πολιτῶν γιά τίς νεοφανεῖς αἰρέσεις καί τήν παραθρησκεία.

Ἡ Π.Ε.Γ. ἀπό τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι σήμερα συνεισφέρει μέσω τῶν ἐθελοντῶν της τήν ἐξειδίκευσή της πάνω στά θέματα αὐτά καί ἔχει καταφέρει νά ἐδραιωθεί στό λαό μας ἡ γνώση τοῦ κινδύνου. Γι' αὐτό ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ὑποστηρίζει μέ συγκινητικές ἐκδηλώσεις τή ζωτικῆς σημασίας ἐργασία μας. Ἡ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος» καί ἡ πλαισίωση τῶν σεμιναρίων τῆς Ἐνώσεως ἀποτελεῖ τήν πιό ἐμφανῆ, ἀλλά καί σοβαρότατη ἀπόδειξη τῆς συμπαράστασης τοῦ λαοῦ μας. Γιά νά εἶναι πιό ἀποτελεσματικό τό ἔργο της, ἡ Π.Ε.Γ. συνεργάζεται μέ ὅλες τίς Ἐνώσεις καί Πρωτοβουλίες Γονέων πού ὑπάρχουν στή χώρα μας καθῶς καί μέ ἕνα ὄλο ἀύξανόμενο διεθνές δίκτυο μελέτης τῶν καταστροφικῶν λατρειῶν.

Σήμερα, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, ἑκατοντάδες χιλιάδες, γιά νά μήν ποῦμε ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, βρίσκονται μπλεγμένοι σ' αὐτό τό φαινόμενο πού εἶναι δύσκολο νά τό ἀντιληφθεῖ κανεῖς

καί πιό δύσκολο νά τό ἐρμηνεύσει. Ἐνα φαινόμενο πού δυστυχῶς ἡ κοινωνία μας ἐξακολουθεῖ νά τό ἀγνοεῖ. Μόνο στή σατανιστική Ἐκκλησία οἱ ὀπαδοί της εἶναι περισσότεροι ἀπό 20.000.000! Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ζητοῦν συμπαράσταση καθημερινά καί πιστεύουν ὅτι εἶναι μόνοι καί ἀβοήθητοι. Ἡ Π.Ε.Γ. προσφέρει βοήθεια σέ γονεῖς καί σέ πρῶην μέλη τῶν διαφόρων ὁμάδων, ὥστε νά μπορέσουν νά ἐπανενταχθοῦν στήν Ἐκκλησία καί τήν Κοινωνία, γιά νά μπορέσουν νά συνεχίσουν τή ζωή τους καί νά ἀποκτήσουν ἀξιοπρέπεια καί κοινωνική ἀποδοχή.

Ὁ πόνος εἶναι μέγας. Στό γράμμα τῆς Π.Ε.Γ. πρὸς τοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος», πού δημοσιεύεται σέ τοῦτο τό τεῦχος, ἀναφέρονται κάποιες ἱστορίες θλιβερές, τραγικές πού προκαλοῦν φρίκη. Ὅμως στήν πραγματικότητα ἡ φρίκη δέν περιγράφεται εὐκόλα. «Ἡ φρίκη - λέγει ὁ Σεφέρης στό ποίημά του «ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ» - δέν κουβεντιάζεται, γιατί εἶναι ζωντανή, γιατί εἶναι ἀμίλητη καί προχωράει. Στάζει τήν μέρα, στάζει τή νύχτα, μνησιπῆμων πόνος». Αὐτή ἡ ὠδή τῆς φρίκης τοῦ Σεφέρη ταιριάζει ἀπόλυτα στίς ἱστορίες πού συναντοῦμε καθημερινά στό διακόνημά μας.

Θά κλείσουμε τό κείμενο τοῦτο μ' ἕνα στίχο ἀπ' ἄλλο ποίημα τοῦ Σεφέρη.

«Ποιός θά σηκώσει τή θλίψη τούτη ἀπ' τήν καρδιά μας;».

Μιλᾶμε ἔτσι ἀναφερόμενοι στά ἄνθρωπινα δεδομένα πάνω στό στίχο αὐτό. Γιατί ἐμεῖς γνωρίζουμε Ποιός εἶναι τό Φῶς, ἡ Ἐλπίδα, ἡ Βακτηρία καί τό Στήριγμα σέ ὅλες τίς πονεμένες ψυχές. Τοῦ Κυρίου, λοιπόν, δεηθῶμεν.

«Ἐγὼ βοσκήσω τά πρόβατά μου...

Τό ἀπολωλὸς ζητήσω

καί τό πλανώμενον ἐπιστρέψω

καί τό συντετριμμένον καταδήσω

καί τό ἐκλείπον ἐνισχύσω

καί τό ἰσχυρόν φυλάξω

καί βοσκήσω αὐτά μετὰ κρίματος».

(Ἰεζ. 34, 15-16)